

Sredi velike hribovske vasi so ga dohiteli. Stal je pred županovo hišo in vse polno ljudi okoli njega. Igral je divje koračnice, da so se tresla okna in so ljudje kar sami od sebe vzdigovali pesti, kričali in grozili nevidnim sovražnikom za goro.

»Harmoniko nazaj!« je zakričal Gregec in skočil iz avtomobila. V trenutku je bil pri godcu in mu iztrgal harmoniko. Ljudje so zahrumeli, skočili so nadenj, a se je umaknil v avtomobil.

»Ljudje božji,« jih je miril, »harmonika je vendar moja!«

Skrivoma jo je dal krojaču in krojač je hitro razparal napačne šive in jo še enkrat zašil.

»Bil je že zadnji čas,« je rekel. »Sedem lukenj ima že.«

Medtem ko je šival, so ljudje pritisnili na avtomobil. Tovarnar je kričal, da je to tatvina, in hujskal je ljudi, naj pobijejo tujce.

»Odkod smo ti tujci,« je rekel starec, »saj sem vendar tvoj brat.«

»Ne poznam nobenega brata,« je kričal tovarnar.

Starec se je razžalostil, sedel je in zakril obraz z rokami. Približal se je župan in slovesno vprašal vse tri, kje imajo legitimacije.

Medtem je krojač že zašil harmoniko, Gregec je zaigral nanjo.

Vso vas je pobožala čudovita pesem. Plaho in rahlo se je razlila med hišami in ljudje so se zganili. Povesili so glave, obstali in ostrmeli.

Strahotna tišina je napolnila vas. Ničesar več se ni čulo, le pesem, pesem je trepetala.

Tovarnar, starčev brat, je povesil glavo in odšel skozi vas. Godčeva pesem ga je zbodla, začutil je neizmerno bolečino, mislil je, da bo umrl.

Ta pesem je bila pesem miru — — —

ČRNE ČREŠNJE

DANILO GORINŠEK

Tvoje očke — črne črešnje —
mamica bi snedla,
ko bi le za druge očke
kje kako izvedla!

Tak pa mamica ne more
snesti očk — seveda;
kak naj sicer Majdica
mamico še gleda.